

Život se rodí v mlhovinách  
a pod křídly vesmírných kvočen  
pípají zárodky času.

Vítej, poutníku vypadlý z hnízda na Mléčné dráze.  
Pípej na pevnině hvězdoletu.  
Jak drobná a smutná saze ležíš tu před námi,  
ozvěno vzdálených světů.  
Čteme tvé myšlenky, ty nejisté a vratké mosty,  
po kterých tápeš mezi poznaným a zapomenutým.  
Naše planeta je hvězdoletem,  
už miliony let rotuje vesmírem.  
Máme tu leccos ze tvé minulosti,  
i člověka, který proklel vlastní rod.  
Přišli jsme jako nezvaní hosti,  
chtěli jsme lidem pomoci,  
i dali jsme jim ideál.

Dál rodili se otroci a pod klenbami katedrál zněl krvelačný zpěv,  
až na Marsu hory se třásly,  
až Neptun plakal a komety strachem hasly.

Známe to hnízdo na Mléčné dráze,  
kde Homo sapiens přebývá...

Ještě se zabíjíte pro žlutý kov?  
Ještě si vyčítáte barvu kůže?  
Ještě si dělíte planetu na zahrádky?  
Už umíte chodit?  
Anebo jdete stále dva kroky vpřed  
a deset kroků zpátky?  
Dnes zavítal jsi k nám,  
snad zmoudřel i tvůj rod.

Život se rodí v mlhovinách  
a pod křídly vesmírných kvočen  
pípají zárodky času.  
Vítej, poutníku vypadlý z hnízda na Mléčné dráze.